

Čís. 3917.

Byly-li peníze uloženy před měnovou rozlukou u cizozemské filiálky tuzemské banky, lze je požadovati pouze u filiálky a ve měně státu filiálky.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Rv I 365/24.)

Žalobkyně měla uloženo u Lvovské filiálky pražské banky k 1. lednu 1919 6.319 K 99 h, jež částečně vybrala, takže dne 22. dubna 1919 zůstalo na knížce 2819 K 99 h. Žalobě na pražskou ústřednu banky o zaplacení 2819·99 československých korun procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Podle vkladních podmínek, jichž obsah nebyl popřen, jest vklad splatným pouze na předložení vkladní knížky a musí tato knížka býti předložena ústavu — zde tudíž filiálce ve Lvově — který evidenci o vkladu vede, a není pochyby o tom, že vklad dle těchto podmínek ústavem, který vklad přijal, nezbytně před výplatou likvidován býti musí a že teprve po likvidaci vkladatelem výplata může býti požadována. Tomuto stěžejnímu požadavku strana žalující nevyhověla, vkladní knížky žalované bance v Praze ani filiálce ve Lvově nepředložila, omezivši se na to, toliko písemně se dotázati žalované banky, zda ochotna jest vklad vyplatiti. O tom nemůže býti pochyby, že vkladatel nepředloživ vkladní knížky k likvidaci, výplatu vkladu podle vkladních podmínek požadovati nemůže a následkem toho také vyplacení soudně domáhati se nemůže, pokud nesplnil hlavní a nezbytné podmínky každé výplaty vkladu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Je samozřejmo již z pojmu rozluky měny a plyne jasně též z ustanovení §u 1 nařízení vlády republiky Čsl. ze dne 6. února 1919, čís. 57 sb. z. a n., o zákazu převodu pohledávek a úhrad z ciziny do území republiky Čsl. a §u 12 poslední věty nařízení ministra financí ve srozumění s ministrem spravedlnosti ze dne 25. února 1919, čís. 86 sb. z. a n., že po rozluce měny sdílely peněžní korunové hodnoty osud měny toho území bývalého státu rakousko-uherského, na němž v době rozluky byly, třeba patřily občanům Čsl. státu; jich převod z ciziny do Čsl. státu a naopak byly zakázány. Proto, i kdyby zde nebylo vkladních podmínek, zjištěných soudem odvolacím, jež strany ovšem vážou tak, jak soud odvolací rozhodl, bylo by jen důsledkem měnové rozluky dle shora uvedených zákonných předpisů, že by dovoatelka mohla své peníze požadovati jen tam a v té měně, kde a ve které je v době rozluky uložila neb uloženy měla, tedy u filiálky Lvovské, po případě jejího plnomocníka likvidátora.

Čís. 3918.

Lze se zaručiti i za budoucí, v době záruky ještě neurčité pohledávky. Stačí, že prohlášení rukojmiho, že běře na sebe záruku, bylo

p í s e m n é, n e n í t ř e b a, b y v š e c h n y p o d m í n k y r u k o j e m s k é s m l o u v y b y l y o b s a ž e n y v p í s e m n é m p r o h l á š e n í.

(Rozh. ze dne 28. května 1924, Rv I 376/24.)

Žalobě, opírající se o záruční prohlášení žalovaného, bylo vyhověno s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

S hlediska nesprávného právního posouzení napadá dovolání názor odvolacího soudu, že záruční list ze dne 18. dubna 1921 je závazným, ačkoli neuvádí ani hlavního dlužníka, ani peníz, po který se žalovaný zaručil. Jeho vývodům nelze přisvědčiti. Záruka za budoucí, v době zaručení co do výše ještě neurčené pohledávky, zejména na př. za pohledávky, které vzniknou z přislíbeného běžného úvěru za obchodního spojení, jsou ode vždy obvyklé a uznávány platnými, neboť není právního předpisu, pro který by byly neplatnými. Nejde-li o listinu, na základě které má být vloženo knihovní právo zástavní pro poskytnutý úvěr podle Šu 14 knih. zák., není vůbec třeba, uváděti v ní peníz nebo nejvyšší mez, do které se úvěr zárukou zajišťuje, a lze tudíž tím spíše pokládati za dostatečně přesný projev vůle (§ 869 obč. zák.), prohlásí-li ručitel, že ručí »až do odvolání« jako v tomto případě. Že záruční listina ze dne 18. dubna 1921 výslovně nejmenuje hlavního dlužníka, je sice pravda, než ani to není na újmu její určitosti a platnosti (§ 869 obč. zák.). Uváží-li se totiž, že žalovaný byl tichým společníkem fy S., která u žalobkyně požívala většího úvěru, že listina je sepsána na papíře s nadpisem této firmy a že je také jejím jménem podepsána, nelze za daných okolností podle jejího zevnějšku pochybovati o tom, že dlužníkem je firma S. a žalovaný ručitelem. Také nebylo ve sporu nikým ani tvrzeno, že někdo z účastníků, nanejvýš žalovaný sám měl kdy sebe menší pochybnosti, že vzal na sebe záruku za dluh oné firmy. Neplatnost záruční listiny pro tento nedostatek nelze vyvozovati ani z předpisu Šu 1346, odstavec druhý obč. zák. Ten vyžaduje ovšem písemnost pro prohlášení, jímž se rukojmí zavazuje, avšak toliko proto, by se zabránilo ukvapeným a nerozvážným smlouvám rukojemským. Je proto jeho účelu vyhověno, bylo-li prohlášení rukojmí, podle jehož obsahu ručení bere na sebe, písemně vyhotovené a jím podepsáno. Že by v něm musely být obsaženy všechny podmínky rukojemské smlouvy, předepsáno není. Stačí, když v tomto směru není mezi stranami nejjasno. V tomto případě je zjištěno, že žalovaný si byl vědom, zač, komu a za koho se zaručuje, a že záruční listinu podepsal. Nemůže proto jeho pokus, takto platně převzatého závazku se zhostiti pro onu domnělou formální vadu, podle zákona míti úspěchu. Ježto bylo zjištěno, že žalovaný se zaručil za »d o č a s n o u pohledávku«, nemůže svůj závazek obmezovati na částku, s kterou pohledávka byla po právu právě jen v den převzetí závazku, nebo-li na to, co činilo saldo žalující strany dne 18. dubna 1921.